

Ghi dấu đường mòn

Linh-Nguyệt

“Bây giờ họ có thể theo chân bố con mình một cách dễ dàng”, mặt tôi tươi hẳn lên. Rồi bố con tôi lập lại cách thức này nhiều lần. Tôi hồn hển khom lên, cúi xuống, theo dấu chân to tướng của bố trên làn đất mềm.

Với cảm giác phấn khởi hơn là mệt nhọc, hai bố con đã tới chót núi. Nơi đó, chúng tôi ngồi yên lặng nghe thiên nhiên hoà nhạc. Xa xa, hoa dại đắp phủ vùng cỏ trải dài giữa các thung lũng. Bố trở lên một cánh đại bàng đang tung lên trên nền trời xanh biếc.

Tôi biết bố muốn tạo cho tôi những giây phút huyền diệu này. Lúc nào tôi cũng là chú Hường đạo sinh nhỏ tuổi nhất, nên thường mất những cơ hội đi thám du với các bậc đàn anh, đàn chị. Bố yêu thích cương vị của một huynh trưởng vì cương vị này cho phép bố tổng hợp ba mối yêu thích trong đời bố: gia đình, đức tin và sống ngoài trời.

Kìa những đám mây mưa kéo về từ rặng núi xa xăm. Sấm sét in những vệt dài trên không trung giữa tiếng trời gầm đĩnh tai. Bố điềm nhiên gặt gù: “Con có biết là bố tìm thấy Chúa trong những sấm sét và trời gầm đó không?” Tôi đã nghe câu hỏi này biết bao nhiêu lần. Bố tiếp: “Càng gần với thiên nhiên, mình càng gần Thiên Chúa bấy nhiêu đó con. Không một uy quyền nào sánh được uy quyền của Ngài, và không một tình thương nào sánh bằng tình thương bao la của Ngài.” Bố mỉm cười đầy lòng tin.

Tôi với tay siết lấy tay bố và chiêm ngưỡng sự hùng vĩ của thiên nhiên. Khi bố bảo đến giờ về, tôi phụng phịu phản đối. Tôi không muốn giờ phút thiêng liêng đó chấm dứt lúc này. Bố nhẹ nhàng nhắc nhở tôi rằng dù cho bố con mình có mê mãi con đường mòn, nhưng mình còn nhiều việc hay ho hơn ở đất trại dưới kia. Bố nói nhỏ: “Như mẹ và bữa ăn sáng đang đợi bên lều.”

Tôi ngồi hàng ghế đầu trong thánh đường, tay nắm chặt tay mẹ tôi và chị tôi trong lúc ca đoàn cất cao giọng: “Ta đi trước các con luôn luôn, hãy bước theo Ta..” Tôi hít một hơi thật sâu để tự trấn an, để tìm tôi không phải đập liên hồi, và để trí óc tôi lần về vùng kỷ niệm.

Tôi vẫn hằng yêu thích những buổi sáng đi thám du (hiking) với bố tôi. Mùi rừng núi, mủ thông và cơn rét đổ đầy sinh lực vào người tôi lúc tôi lúp xúp theo bố trên đường mòn.

Tôi đã từng đi hiking với bố hơn cả chục lần mà tôi vẫn lo ngại con đường mòn sẽ có lúc biến đi mất.

“Bố ơi! Có đường đi không bố? Con không tìm được lối.” Tôi gặp người đi cúi dưới nhánh cây đã được vệt qua dưới cánh tay vạm vỡ của bố. “Bố này, các hướng đạo sinh kia và bố chúng nó sẽ không bao giờ tìm được bố con mình đâu đó”, tôi nói với bố, pha lẫn tự hào và lo âu.

“Nếu không có bố, đố biết khi nào con mới tìm được hướng đi này!”

Bố siết vai tôi: “Mình phải ghi dấu đường mòn của mình vậy.”

Vâng lời bố, tôi góp những hòn đá và chất thành chồng. Kế tiếp, bố con tôi sắp xếp chúng thành hình mũi tên chỉ hướng đi lên dốc.

“Như thế này, người đi sau mình sẽ hiểu phải đi lối nào”, bố tôi giải thích.

Ở khúc quanh kế tiếp, tôi lại gom góp một đống đá khác.

Trước khi trở xuống, bố sắp đá thành hình tròn rồi để một viên đá ngay chính giữa. “Như thế này, ta ghi dấu cuối đường mòn”, bố giải thích, “theo như dấu này, người theo sau sẽ hiểu là chúng ta đã trở về.”

Nhiều năm sau bố thọ bệnh nan y. Con đường trước mặt đầy gai chông. Chúng tôi tìm hiểu về căn bệnh quái ác, gọi là ALS hay Lou Gehrig’s và đau lòng nhìn bố héo dần vì không ăn và nói được.

Với một đức tin mạnh mẽ, bố can đảm chấp nhận cái án tử, mà vẫn còn chỉ đường cho tôi đi. Bố hướng dẫn tôi đến khi xong cấp Đại Bàng (Eagle Scout). Tôi bước theo dấu chân bố trong mọi quyết định, bố tiếp tục nâng đỡ qua những năm trung học và chọn đại học cho tôi.

Bố kêu gọi mọi thành phần trong gia đình cầu nguyện chung mỗi Chúa Nhật sau lễ. Bố không còn nói được, nhưng viết rằng bố yêu đường đời nhưng bố trông đến ngày về nơi vĩnh cửu với Đấng Tạo Hoá bố luôn tin kính.

Cái giạt nhẹ vào tay của chị tôi đem tôi trở về hiện tại. Ca đoàn vừa dứt câu điệp khúc, tiếng phong cầm còn lay lắt nhẹ nhàng khi cha chủ tế xướng lời nguyện cuối lễ an táng.

Một nhóm Hướng Đạo sinh và cựu Hướng Đạo tiến tới cung thánh và đặt vào đó một vòng đá. Chị em tôi tiến lên sau hết và đặt viên đá cuối cùng vào trung tâm vòng tròn ấy. Chúng tôi ghi dấu cuối đường mòn: Bố đã về quê trời!

*Linh-Nguyệt (kính tặng các thân phụ Hướng Đạo)
Trưng Vương 2016, Virginia
Father’s Day 2004*

Hoa Bách Hợp

*BiPi từng chỉ bảo:
Hướng Đạo là cuộc chơi
Cuộc chơi vui ngoài trời
Để phát huy năng khiếu
Tập suy tư, định liệu
Sắp Sẵn buổi đăng trình
Để thấy rõ được mình
Để quý tình bè bạn,
Trước bình minh sáng lạng
Giữa bóng tối u minh
Nhận biết Đấng Vô Hình
Để ngợi khen Thượng Đế".*

*Cuộc chơi càng vui vẻ
Giữa cảnh vật thiên nhiên
Càng phấn khởi vươn lên
Để dựng xây xã hội.*

Một Cuộc Chơi

*Hướng Đạo Sinh tự nhủ:
Hãy tham dự cuộc chơi
Cuộc chơi cả một đời
Giúp nhau tìm đúng hướng*

*Tâm hồn luôn vui sướng
Từ đó sẽ vươn lên
Bước theo gót người hiền
Hăng say làm điều thiện*

*Xã hội được thẳng tiến
Trong ánh sáng hiệp hoà
Bằng quảng đại, thứ tha
Bằng công bình, nhân đạo*